

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Zsilinszky Endre
Cím: A főiskolai ifjuság

Forrás: Szózat

Bp.
(Hely)

1921. 10. 27
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helysz:

A főiskolai ifjuság

Irta: Zsilinszky Endre

Pár nappal a karlista lázadás² előtt keserű nyés bírálatot kockáztattam meg a magyar főiskolai ifjuság rovására. Azt mondtam, hogy a művelt magyar fiatalság máig sincs a nemzet tragikus sorsának magaslatán s még mindig magában hordja azokat a vészes csirákat, melyek egyrészüket a zsidó-radikális Galilei-körbe, másrészüket szöszátyár álnacionalista pártpolitikusok hálójába kergették. Szemükre vettem, hogy míg annak idején tudott az ifjuság tüntetni, fellépni, sőt verekedni is a nemzet hőse, Tisza István ellen és Károlyi Mihály mellett, addig ma nem tud igazán sullyal fellépni azzal az új destrukcióval szemben, amely csak a legutóbbi hónapokban is elöntötte a magyar közéletet és a magyar nyelvű sajtót. Szavaimra a fiatalság ottlévő képviselője indulatosan és erélyesen pattant fel és ezt a vádat kerekén visszautasította, mondván, hogy az az ifjuság, amely most az igazi, a szélsőséges nemzeti alapra helyezkedett és megszervezkedett, főleg a bajtársi szövetségekben, eddig is megtette kötelességeit és ezután is meg fogja tenni. A keresztény magyar ifjuság egyéb tömegeivel, akik még ma is egyezkednek és nem tudnak kiverekedni a régi ideológiából — ugymond — ők nem törődnek. Tetszett nekem a beszéd, a bátor és önérzetes hang és ki is jelentettem azonnal: a kritikára engem csak az ifjuság iránt való szeretet és a jövőért való aggodás hangolt. Magamban azonban mégis azt gondoltam: szép és helyes

ez az önérzet, de azért nekem is van egy kis igazam.

Pár nap múlva kiütött a lázadás és én már szombat délután tudtam, hogy a megszervezett főiskolai fiatalság riadóhelyein várja a parancsot az indulásra. Még aznap este találkoztam is diáksapkás ifju barátaimmal a riadó-tanyákon és örömmel láttam a kipirult arcon, a lelkes szemekben, mennyire tévedtem említett bírálatomban. Tévedtem s ezt örömmel és büszkeséggel jelentem ki: a magyar művelt fiatalság valóban a helyzet magaslatán van, s erről letette az első nagy vizsgát.

Tömegeiben és ugyancsak szólván egészében csak most mutatta meg, mennyire új szellem gyulladt ki benne és milyen élő lánggal ég benne ez az új tűz.

Minél inkább elgondolkozom az elmúlt napok lélegzetfójtó viharain, annál inkább érik bennem a meggyőződés: a főiskolai ifjuság nélkül, s benne elsősorban az egyetemi és műegyetemi karhatalom s az ugynevezett bajtársi szövetségek nélkül Magyarország ma már talán idegenek és idegen zsoldos szellem prédája volna. S ebbe a szellemben örökre belefűlladt volna a magyar jövő. Az eseményektől távol álló, magát óvatosan távontartó nagyközönség nem is tudja, hogy szombat déltől vasárnap délig a trianoni szerződés létszámára leszorított nemzeti hadseregnek hirtelen rendelkezésére álló kötelékei erős kisebbségben voltak a vakmerő lázadók számával

szemben s mert amazok voltak a lelkészúttak és céltudatosan támadók: jó ideig kétszeresen gyenkébbek voltak náluk. Ebben a nehéz helyzetben sorakozott fel a főiskolai ifjuság ezrekre menő katonai oszlopokban a nemzeti hadsereg mellette, tulnyomó részében az egyetemi karhatalmak és a bajtársi szövetségek ifjusága. Habozás nélkül és fegyvelmezetten állottak a nemzeti ügy oldalára: fegyvert fogtak, harcoltak és segítettek eldönteni az ország sorsát jobbra.

A karhatalmi zászlóaljok és a bajtársi szövetségek közül élő szervezet csupán az utóbbi. Az előbbi valójában már megszűnt a trianoni béke kényszere alatt már régen lefegyvereztetett s hogy most megint össze tudott verődni, azt főleg csak a beléjük oltott katonás szellemnek s kötelességtudásnak és a feloszlítás után is a magukkal vitt fegyvelmeknek lehet tulajdonítani. Nem utolsó sorban régi vezetőiknek, akik a feloszlítás után is megtartották a lelki és bajtársi kapcsolatokat köztük. Egyébként a bajtársi szövetségek igen számos tagja volt képviselve az újra összeverődött karhatalmakban is, megfordítva még inkább.

E lázas és sötét napok gyors eseményeinek villámfényével sokunkba bevilágított a megismerés: a bajtársi szövetségek az a sejtje a keresztény magyar ifjuság teljes megújulásának és végleges átalakulásának, amit az államnak és a társadalomnak mindenáron támogatnia kell. Sokan hallottuk már korábban ezeket a neveket: „Turul Bajtársi Szövetség”, „Csaba Bajtársi Szövetség”, „Attila Bajtársi

Szövetség", „Széchenyi István Bajtársi Szövetség", „Hungária Bajtársi Szövetség" s csak annyit tudtunk róluk, hogy a leggyökeresebb nemzeti és faji szellem hatja át ezeket a testületeket, a kötelesség, a hazafiság, a férfiaság szelleme, a katonai és sportszellem. Örömmel láttuk mindgyakrabban feltűnni jóképű ifju fejeket a helykén félrevágott diáksípkát, s az új korporációk színeivel és a német diákok példájára feltűzött „couleur"-öket a melleken. Látván őket, eszembe jutottak a korábbi otromba diáksapkák a háboru előtti években, feketévé pacifistásított és formájában eltorzított huszársapkák huszesztendőszületté pacifisták és szabadgondolkodók fejében. Akkor undorral fordultam el ettől az idétlen látványtól, most azonban örömmel üdvözöltem magamban a friss és az új szellemet: az új külsőségeket is.

De hogy mit jelentenek számunkra és jövőnk számára ezek az új korporációk, azt csak most érzem át igazán. Most érzem igazán, hogy itt már nem kell a magyar ifjúságnak új szellemet prédikálni: az új szellem jó és egészséges csiréje már bennük van, már gyökeret is vert a megújuló társadalom felszántott talajába. Most már csak arról kell gondoskodni, hogy napfény és friss levegő és gondos kertészek növeszték és ápolják ezt a drága palántát.

Az elmúlt napok sok tanulsága közül még előbb tudattá vált bennem egy régi meggyőződés: nem új alkotmányos berendezkedés, nem új termelési rend, nem új államszerkezet hozza a világ megújodását s a mi kis magyar

világunk megújodását, hanem új emberek. S ha új intézményeket keresünk, akkor azokat ott keressük, ahol a lelkek és a testek újja, egészségessé, erőssé gyuródnak. Két ilyen intézményre kell alapítani a magyar megújodást, az új Magyarországot a forradalmak szennyéből és idegen légköréből kiemelkedőt s ezek: a hadsereg és iskolák. Az iskolákba beleértve az ifjúság szabadszervezeteit is. Ezt a két intézménycsoportot kell a leggondosabban és legtöbb áldozattal kiépítenünk s akkor már visszanyertük nemzeti integritásunkat. A területi integritás pedig csak a nemzeti integritás gyümölcse és függvénye lehet. Aki mást hirdet, az hazudik, vagy kuzruszol.

Az nem lehet, hogy az ifjúsággal a jövőben olyan keveset foglalkozzunk és foglalkozzon maga az állam, mint eddig. Az nem lehet, hogy az ifjúság úgy nőjön fel, mint a borókabokor az elhagyatottság és szeretetlenség sziklás talajában. És az sem lehet, hogy a művelt magyar ifjúság csupán a régi önképzőkörszerű szavaló, szónokló, szószátyárkodó és pártpolitikába elegyedő, nagyképűsködő és üreslelkű diákéletet élje, amit a múltban élt. Amint az iskolákban új szellemű jellemképzésre van szükség, úgy kell a magyar ifjúságnak a magán szabad szervezeteiben folytatnia és kiegészítenie a család- és iskolák megtisztult levegőjéből magával hozott jó szellemet: e szabad szervezetekben kell kiegészítenie és befejeznie testének, lelkének, jellemének kiképzését. S az államnak — a társadalomnak, maguknak a főiskoláknak támogatniuk kell ezt a mozgalmat

minden erejükkel.

Ezt az országot már csak az ifjúság mentheti át egy új élet Robinson-szigetére, ahol valóban új életet kell majd kezdenünk nekünk magyaroknak. El a materilalizmustól! El az aranytól, az aranyborju imadásától és papjától megrothasztott sivar, önző, pártoskodó közszellemtől! El attól a hülye és gonosz gondolattól, hogy a faj- és vérközösség és a nemzeti közösség és a világnézeti közösség semmi, — ellenben az osztályközösség és osztályérvés és osztályellentét minden! El attól az aranyhullámokban fürdő új macsony pénzarisztokráciától, amely a nyakára fonódott a magyar nemzetnek és a magyar fajnak, — mely ott tobzódik zuhlott mulatóhelyeken, undorító, izléstelenül fényes lebujsokban! El az erkölcstelen spekuláció és naplopás kiöltözött söpredékétől! El attól a gyáva közönytől, amely birkamódra türi idegen pimaszok jármát és még békésen béget is hozzá! El attól a nemzetellenes, szemérmetlen destruktiótól, amely egyesegyedül magyar türelmen, jóhiszeműségen és pipogyaságon összezsarolt és összehazudott sajtópalotákból az arany jogcímén akarja irányítani Magyarország sorsát újból, miután már egyszer belefojtotta hazánkat a forradalomba! El attól a hamis fénytől, mely e szomorú főváros izetlen és otromba palotáin és palotáinak ablakaiból világol! És vissza az igazi erkölcsi és szellemi értékekhez, az igazi értelmiség igazi felsőbbiségéhez, vissza a magyar tradíciókhoz, az igazi faji és nemzeti gondolathoz, vissza keresztény hitünkhöz

és ebben az örök kereszténységhez! Aztán: előre az új utakon.

Az új utak pionirjai és előőrsei pedig: a művelt magyar fiatalság. Annak kell lennie. Ez az ifjuság tehát nem szervezkedhetik másképpen, mint a szélsőséges nemzeti gondolat alapján. A „szélsőséges“ szóra bizonyosan összevacognak sok fogak és összeverődnek sok rozoga térdek. De ez jól van így. Igenis az ifjuságnak a szélsőséges nacionalizmus képviselőjének kell lennie: mindenütt így van ez, ahol a nemzeti és társadalmi élet egészséges, vagy gyógyulóban van. Így van az Angliában épp úgy, mint Franciaországban, a mai züllött, de lassan a gyógyulás felé induló Németországban csak úgy, mint a kommunizmust leverő Olaszországban. Még a kucóvalachoknál is így van mennie, de viszont ennek az önfegyelmű és jellemképző szervezkedésnek és területi hazafias munkának kell a korábbi léha és sivár mulatozások és nagyképzű tudálékoskodások idejét kitölteniök. Csak így töltheti be a magyar ifjuság történelmi szerepét: ami a magyar belső megújulás maga.

„Turul“, „Csaba“, „Attila“ és a többiek: kiüllesztett fiatal mellek, merészen csillogó szemek, egészségesen dobogó szívek, katonásan lépő lábszárak drága sokasága: fegyelmű katonás rendekben előre!